

Περικλέτος, Φασουλής,
σ' ένα πάλκο τῆς Βουλῆς.

- Φ.—Αὐτὴ λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, εἶν' ἡ βουλὴ τοῦ κράτους
μὲ πεινασμένους βουλευτὰς καὶ βουλευτὰς χορτάτους.
Ἐντεῦθεν τῶν διπλωματῶν τὸ θεωρεῖον κεῖται,
ἐκεῖθεν συναθροίζονται ποικίλοι λωποδύται.
Νά! κύττα τὸν Τραούτεμβεργ μὲ τὸ γυαλί' στοῦ μάτι,
μὰ κύτταξε καὶ τὸν Μουῦ, τὸν Γάλλο διπλωμάτη,
κύττα γυναῖκες, Περικλῆ, ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης,
τὸ Ἄϊ-λάϊφ δηλαδὴ τῆς ὄλης πρωτευούσης.
Κύτταξε τώρα μιὰ στιγμή ἐκείνη τὴν κυρία,
ὅπου κυττάζει σ' ἀντικρὺ, νομίζω, θεωρεῖα.
Μωρὲ γιὰ στάσου, Περικλῆ... νομίζω πῶς μὲ βλέπει!
Νά! βγάζει τὸ μαντύλι τῆς ὑπούλας ἀπ' τὴν τσέπη.
Μοῦ φαίνεται πῶς κάτι τί σ' τὴν ἄλλη ψιθυρίζει...
Ἦ! ποῖα μαύρη ἄβυσσος ἐντεῦθεν μᾶς χωρίζει.
Κυρία μὲ τὸ βυσσινί...
- Π.— Σκάσε, μωρὲ χαμάλη.
- Φ.—Κυρία μὲ τὸ ταρλατάν...
- Π.— Θὰ φᾶς μιὰ σ' τὸ κεφάλι.
- Φ.—Ἰδού! ἰδού! εἰσέρχεται καὶ ὁ Μητροπολίτης,
ἀλλὰ πολὺ μοῦ ῥίχτηκε αὐτὴ μὲ τὸ γυαλί τῆς.
Νά! καὶ τὸ πάλκο, Περικλῆ, τῶν ἄνω ὑπαλλήλων!..
γιὰ δὲς πῶς λύσσαξε μ' αὐτοὺς τὸ γυναικεῖον φῦλον!
Νά! μπαίνει καὶ ὁ Πρωθυπουργός, ἀλλ' ἄνευ παρα-
[σήμων.
- Π.—Μωρὲ μὰ πῶς τὸ ἔπαθε;
- Φ.— Ἄ! ἔγαινε νοήμων.
Νά! καὶ ὁ Ἀντώνης, Περικλῆ... Στάσου, κύρ' Ἀντωνάκη...
'περιφανεύτηκες καὶ σύ; δὲν μᾶς 'μιλᾶς λιγάκι;
- Π.—Σκάσε, μωρὲ... δὲν σέβεσαι τὸν Ὑπουργὸ τοῦ κράτους;
- Φ.—Νά! καὶ ὁ Τζάνες, Περικλῆ, ἰλλούστρους ντεπουτά-
[τους.
Νά! καὶ ὁ Ῥώμας παρεκεῖ, σὲ μιὰ κολῶνα μόνος,
θαλασσοπούλι δυνατὸ καὶ ὁ Νέλσον τοῦ αἰῶνος.
- Π.—Μωρὲ τί λές;
- Φ.— Μὰ τὸ σταυρό! εἶνε δελφίνοι πρώτης..
- Π.—Ποιὸς εἶνε ναυτικώτερος; αὐτὸς ἢ ὁ Γκριζώτης;
- Φ.—Ἰδού καὶ ὁ Σπήλιος, φίλε μου, ὁ τῆς Δικαιοσύνης!
εἶναι σπουδαῖος ἄνθρωπος καὶ βουλευτὴς Μεσσήνης.
- Π.—Ἄμμὲ αὐτὸς ποῦ προχωρεῖ μετὰ στολῆς μεγάλης;
- Φ.—Σκάσε σοῦ λέω, ἄνδρε, καὶ εἶν' ὁ Μαυρομιχάλης,
ῥήτωρ δεινός, ὑπέρμαχος τῆς τριετοῦς θητείας,
καὶ ἄσπονδος πολέμιος πάσης ἐπιστρατείας.
- Π.—Ἄμμ' ὁ Τρικούπης, Φασουλῆ;
- Φ.— Εἶν' ἄρρωστος κομμάτι,
καὶ μοναχὸς παραλαλεῖ ἀπάνω σ' τὸ κρεββάτι.
- Π.—Ἄμμ' ὁ Σταμούλης, Φασουλῆ;
- Φ.— Εἶν' ἔξω τοῦ Νυμφῶνος,
καὶ τρέχει μὲ τοὺς σκύλους του μέσα σ' τοὺς δρόμους
[μόνος.
- Π.—Ἄμμ' ὁ Δουζίνας;
- Φ.— Καὶ αὐτός.
- Π.— Ὁ Μάνταλος;
- Φ.— Ἐπίσης.

- Π.—Ἄμμ' ὁ Σκουλούδης;
- Φ.— Πέθανε καὶ μὴν ξαναρωτήσης.
- Π.—Καὶ ὁ Στεφανίδης;
- Φ.— Οὐ! καὶ αὐτὸς διὰ παντὸς ἐχάθη,
καὶ ἡ γενναία γλῶσσα του θαρρεῖ πῶς ἐβουβάθη.
- Π.—Ἄμμ' ὁ Τομπάζης;
- Φ.— Οὐ! αὐτὸς σχεδὸν κατεποντίσθη.
- Π.—Καὶ ὁ Καλλιγᾶς;
- Φ.— Στὴν Τράπεζα καὶ αὐτὸς ἐδιωρίσθη.
- Π.—Ὡστε αὐτοὺς τοὺς ἔπιασε σὰν ἐπιζωοτία,
καὶ ἴσως μέσα σ' τὴ βουλὴ δὲν θάχωμ' ἀπαρτία.
- Φ.—Ἄει μὲν εὐκαιρὸν εἰπεῖν καὶ πάντοτε καὶ τώρα
πῶς ἔπεσε μὲς σ' τὴ βουλὴ πολὺ μεγάλη ψώρα.
Ποῦ εἶναι ὁ Κοντόσταυλος; ποῦ εἶναι ὁ Δουζίνας
μὲ τὰς τριακονταμελεῖς ἐπιτροπὰς ἐκείνας;
ποῦ ὁ Σταμούλης, Μάνταλος, Σκουλούδης, Στεφανίδης;
συχώρα τους, βρὲ Περικλῆ... δὲν θὰ τοὺς ἐπανίδης.
Ποῦ εἶναι αἱ βουλευτικαὶ τῶν πάλαι συναθροίσεις;
ποῦ τὰ παραπετάσματα; ποῦ αἱ γρονθοκοπήσεις;
ποῦ αἱ θαλαῖαι, Περικλῆ, καὶ ποῦ αἱ πανηγύρεις;
ποῦ καπνοφάνται φλογεροὶ καὶ ποῦ στρατὸς ξιφῆρης;
Ποῦ εἶναι οἱ ἐγκάθετοι μετὰ χωροφυλάκων;
- Π.—Μωρὲ γιὰ στάσου, Φασουλῆ... ὄρω τὸν Κοσσονάκον.
Βρὲ τὸν μαγκούφη...
- Φ.— Ποῦ λοιπὸν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη;
'Ἐπέρασε καὶ πέφρωται μὸν' ἡ Ῥοζοῦ νὰ μείνη.
'Ἀλλοίμονον! δὲν ἔμεινε κανένας πατριώτης,
καὶ ματαιότης, φίλε μου, τὰ πάντα ματαιότης.
'Ἀλλὰ τί βλέπω; ἔρχεται καὶ ὁ βασιλεὺς τρεχάτος ..
σώπα νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ καὶ πάλι γιὰ τὸ κράτος.
Σώπα... θαρρῶ πῶς ἄρχισε ..
- Π.— Τί λέει, βρὲ;
- Φ.— Ποικίλα!..
Θαρρῶ πῶς ἀποτείνεται καὶ εἰς τὰ δύο φῦλα.
Αἱ σχέσεις εἶναι φιλικαὶ καὶ μὲ τὰς τρεῖς Δυνάμεις.
- Π.—Αὐτὸ ἐστὶ εὐχάριστον...
- Φ.— Τί διάβολο νὰ κάμης!
'Ἰδού!.. τὸ ἰσοζύγιον μᾶς λέγει πῶς θὰ γίνῃ.
- Π.—Καὶ αὐτὸ ἐστὶ εὐχάριστον...
- Φ.— Μέτρα πολλὰ προτείνει.
- Π.—Καὶ αὐτὸ ἐστὶ εὐχάριστον...
- Φ.— Θαρρῶ πῶς τελειώνει.
- Π.—Καὶ αὐτὸ ἐστὶ εὐχάριστον, καὶ ὁ Ἕλληνας ξεσπαθώνει.

**Ἀπὸ τετράστιχα καὶ ἐγὼ
εἰς τὸν Βικτωρα Οὐγά.**

Πάει, ἀπέθανε καὶ αὐτὸς ὁ ἔξοχος Γαλάτης,
εἰσίγησε τοῦ Γ α β ρ ι ᾶ ὁ μέγας ποιητής,
ὁ φλογερὸς ἐξόριστος καὶ πρωτεπαναστάτης,
καὶ τῆς παληᾶς μας λεβεντιᾶς ὁ ἔνθους ὑμνητής.

Ὅπου βαρὺ τῆς ἑλευθερίας ἐβρόντα τὸ τουφέκι
ἀντήχει τὸ τραγοῦδι του, ἐπέτα ἡ ψυχὴ του...
ἡ Δόξα ἐκουράστηκε στεφάνια νὰ τοῦ πλέκη,
καὶ ὡς ἡμιθέου ἤρωος ἐπέρασ' ἡ ζωὴ του.